

„Még ha a holtak közül támadna is föl valaki, annak sem hinnének.”

A gazdag ember rövidtávon gondolkodik. “Ezt, most, itt.” Ő jól van, a többi nem érdekli. Ez a gondolkodás önmagába fordul, legfeljebb pillanatnyi hitet eredményez, azt is akkor, ha minden rendben van.

A gazdag ember szűklátókörű, önző. Meg sem fogalmazódik benne, hogy segíteni kellene a nála rosszabb sorsúakon.

Az, ha foglalkozom magammal, még nem baj, enélkül nem megy. Bajjám akkor válik, ha csak magammal törődök. A jót elvárom (mert megérdemlem!), a rosszat kikérem magunknak. (Miért pont velem...?)

A „nagyon-nagyon jó” állapot is lehet rossz. Megszokjuk a jót, el sem tudjuk képzelni a rosszat, beszűkülünk, elkényelmesedünk. Ha élő hitet szeretnénk, ki kell lépnünk ebből az állapotból. Ha ez nem történik meg, kapcsolataink felszínessé, szegényessé válnak, talán magunk sem vesszük észre. Később, ha észre is vesszük, hogy ez nem jó így, próbálunk segíteni, de elakadunk, mondván: az emberiség összes gondját úgy sem tudom megoldani! Ám sose felejtsük el Teréz anya szavait: „Sosem segítettem sok embernek, mindig csak egynek.”

Az evangéliumi rész végén átgondolhatunk néhány kérdést:

- Mennyire érdekel engem egy másik (személyesen talán kevésbé ismert) ember sorsa?
- Vagy csak a hozzám közelálló, általam szeretett embereknek segítek szívesen?
- Hogyan próbálok segíteni neki?
- Számomra mit a legkönnyebb/legnehezebb adni? (Pénzt, időt, tanácsot, gyakorlati segítségnyújtást, beszélgetést, türelmes, megértő meghallgatást...)

Frank Tibor és Gabi